

FOTÓ: RÉVÉSZ RÓBERT

FAL

Különös és megérintő kísérletnek lehettünk tanúi csütörtök este a Pincészház „szaunájában”. A debreceni Unokák Színháza egy fiatal költő, Farkas Arnold Levente szövegeiből építette fel F.A.L. című, a baráti és a családi kapcsolatokat feldolgozó előadását. Kíss Gergely Mátéval, a darab színpadra állítójával, szereplőjével beszélgettünk.

– *Hogy találtak rá Farkas Arnold Levente verseire, és hogyan alakult ki belőlük ez a koncepció?*

– Levente verseit az egyetemi újságban olvastam, és messze a legszemélyesebb hangvételűnek éreztem az összes többihez képest, ami nekem nagyon fontos. Őszintén szóal meg.

– *Személyes kapcsolatban is vagytok?*

– Igen, én nagyon szeretem őt, egy nagyon szép lelkű férfiember, most már apa. Sajnos már nem tudok vele eleget találkozni, mert elköltözött Debrecenből, pont amikor hosszabb távon is közösen dolgozhattunk volna.

– *Mi volt a munkamódszerek? Impressziókra hagyatkoztatok vagy ez egy tudatosabb munkafolyamat volt?*

– Inkább az előbbi. Nem volt még ilyen, hogy senki nem fogta a kezünket, hogy hogyan csináljuk meg a darabot. Először szerettem volna egy úgynevezett pódiumestet csinálni: csak simán kiállni, és elmondani a verseket. Be kellett látni egy idő után, hogy ez nagyon nagy falat nekünk. Ezért mankókat, támpontokat kerestünk, hogy hogyan tudjuk a térbe helyezni Levente verseit.

– *Az előadás második fele mindenesetre közelebb állt egy pódiumesthez. Az első részhez viszont adnál nekünk valamilyen támpontot?*

– Úgy hívjuk ezt, hogy tánc. A versek témáját tekintve elég sok van köztük, ami a családhoz, gyerekkorhoz fűződik. Ehhez csináltunk etűdöket, hogy valamilyen rést próbáljunk vágni ezen a dolgon, amin be tudunk hatolni. Végül ezeket az etűdöket meghagytuk. Nekirugászkodásnak szántuk, ami minden térben máshogy történik meg, mások a helyzetek és a viszonyok. Mindig az adott helyszínen találjuk meg és löjük be, hogy milyen rekvizitet hová helyezünk el. Nem annyira uralni akarjuk a teret, hanem azt nézzük, miben tud nekünk segíteni. Ezért elég hosszan szoktunk néha nekifutni. Ezekben gyerekkori témák jelennek meg, két fiú barátságát, a két mentalitás különbözőségét kerestük.

Sokat gondolkodtunk, hogy mire lehetne felfűzni ezeket a verseket. Egy bűvópatak-szerű tragikus történet van a darabban: Leventének meghalt a gyerekkori barátja, a lépcsőházukban játszott, és lezuhant a két korlát között. De nem adta oda azt a verset, ami ezt dolgozza fel. A második felében a saját szövegeinkkel a halottainknak, a nagymamámnak és Laci nagypapájának állítunk emléket, akik abban az évben haltak meg, amikor ezt az előadást csináltuk.

Levente gyerekkori történetén keresztül jutottunk el a saját megemlékezésünkhöz.

érdekes –, de igazából a mozdulatok azok, amik engem megfognak.

Egy jó kép attól jó kép – mondjuk egyetlen egy kép egyetlen egy előadásról –, hogy visszaadja annak az előadásnak a hangulatát. Most dicsérem magam? Rengetegszer megkaptam azt, hogy „Te, figyelj már! Jobbak a képeid, mint az előadás!”. Ez legyezgeti az ember hiúságát, de igazából egy jó előadás nagyon tudja húzni az embert érzelmileg, és mennél jobban fölajzod magad vadászat közben, annál jobb képet tudsz csinálni.

– *Tudsz figyelni a darabokra is vagy leköt a fotózás?*

– Ha jó az előadás, tudok figyelni, ha nem jó, akkor hála istennek ott van a fényképezőgépem, ami mögé el tudok bújni, és nem kell a darabra figyelnem.

FOTÓ: NYEMCSOK ÉVA ESŐ

passz.

végre értem az Istit meg a JATE Klubot.

Paált.

két fickó, egy levegővel visszahozta.

mondom, sötétben éltem.

reám tört a sötét, amíg ketten világosságot nem gyújtottak körülöttem.

és a világosságban megláttam arcukat, ahogy egymásban mossák, és láttam a padlót és a falat.

belül, az arcbőröm mögött volt, de ők mentek tovább.

hol a szíved?

kérdezték – hol a szíved.

és én mutattam,

ahol a szívemet tudtam,

odamutattam,

de nevettek

nincs!

mondták.

ahol a szívedet tudod, ott te vagy, de mi nem téged keresünk.

egy magnó szólt, egy kereszt ereszkedett alá az égből.

a szívemre mutatott, és a szívem ott volt, ott vert a padlón a hátam mögött, akárha lyukat ütöttek volna a hátamba, úgy, de elől semmi, semmi seb.

aztán átvérzett a mellem, verset is mondtak, szöveget, de én csak arra tudtam figyelni, hogy vérzek. amikor véget értem, kísétáltam.

a két férfi a nyomomban, mondom, a nyomomban jártok, hé!

igen.

mondták.

tudjuk.

mondták.

a sarkadban leszünk.

mondták.

jóllehet Achilles sebére már nem volt vérem, vérezni való.

csak fájni maradt még egy csöppnyi enyv, éppen csak csöpp, ami a múlthoz ragadt lágy részeimet a kemény csontokhoz kötötte, akár jövődő csontjaimhoz a föld, ami fölé majd falat emelnek a fényből teremtett katonák.

jóska

„A valóság olyan, mint a fejfájás.
Elmúlik előbb-utóbb.”

•Unokák Színháza (Debrecen): F.A.L.

Révész, a képvadász

Révész Róbert 18 éve a THEALTER fotósa, az EX-STASIS is főként az ő képeit használja, mióta világ a világ. Robi nem egy szószátyár ember, de a képeivel sokszor többet mond el egy előadásról, mintha átbeszélgetnénk az éjszakát. Az ő világa képi világ.

– *Színházi fotósként mi az, amire figyelsz a színpadon? Hogyan választod ki a pillanatokat? Mi a vadászati stratégiád?*

– Nézem, hogy mi történik, aztán igyekszem jó képeket csinálni.

– *Mi kell ahhoz, hogy jó legyen egy kép?*

– Jó fények, jó kompozíció. Én inkább táncfotósnak vallom magam, jobban szeretem, amikor mozgás van a színpadon, ha dinamikus, változó az előadás. A statikus színházban unatkozni szoktam. Ha valaki csak kiáll, és mond egy szöveget, akkor lehet ugyan az arcát fényképezni – mert a különféle gesztusok, a mimika is

A Hálátlan Dög

egy boldog órán arra jártam
ahol a madár
sem látomás
sem irgalom.
lángnyelven éltem
ezer évem
de rossz
az éghetetlen
csorba csillagok.
mögött a centimétere
szilárd alap.
semmi de semmi sincsen.
lapátol valaki.
s a térde összekoccan.

boldogh béla